

RATKAISIJA

Taas näitä päiviä, kun luontoäiti päättää vääntää sarkasmihanat tappiin.

Kaunis auringonpaisteinen aamu. Ilma oli miellyttävän lämmin ja puistoissa hyppelehti pirteitä pörröeläimiä.

Miksi juuri tänään?

Miksi?

Osaston johtaja oli hysterinen. Sain kuulla ininät ongelman valtavuudesta ja tulevasta paniikista. Kynäpyörittäjät ovat samanlaisia kaikkialla: pieninkin tönäisy sortaa henkiset hiekkalinnat. Jäljelle jää vain ihmisraunioita ja täriseviä käsiä.

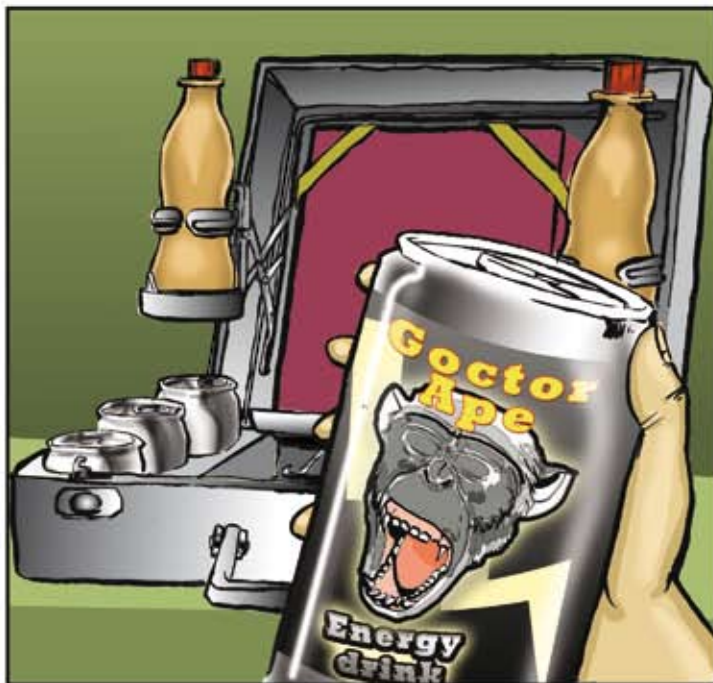

Pikainen tilannekatsaus osoitti, että paniikin kuorruttama vastaanottoni ei ollut täysin aiheeton. Meillä oli vuoto. Se piti tulpata välittömästi.

Raskaat ongelmat vaativat raskasta aseistusta.

Kolan sitruunaisen makea maku levisi suuhuni. Se ei kyennyt peittämään tehtävän yllä leijuvaa kitkerää aromia.

Muistivuoto oli pirullinen ja hidas. Resurssit loppuivat aniharvoin ja epäsäännöllisesti. Vastaavasti tuho oli sitäkin suurempi. Nyt sille pantaisiin stoppi.

Ikkunattomassa kellarikopissa ainoa ajan kulumisen merkki oli tasaisin väliajoin soiva puhelin. Joku halusi taas päteä vaatimalla vian korjaamista heti. Toivottavasti olo parani.

Näiden virheiden korjaaminen on raskainta mahdollista työtä, koska välituloksia ei ole. Joko vika on korjattu vai ei.

Kauanko olinkaan tätä hommaa tehnyt? Päivän? Viikon?

Väliäkö sillä. Vian on löydyttävä ja se löytyy.

Viimeistä korjausta lähettäessäni tunnen sen ensimmäistä kertaa. Tutustuttamiskoulutuksen puhujat eivät todellakaan valehdelleet.

Erikoisosaston tekijöillä ei ole helppoa. Kukaan ei ole kestänyt edes kuutta kuukautta, yleensä loppu tulee jo kolmessa. Kaiken kukkuraksi "virkanimikekin" on täysin naurettava.

Kesäteekkari.

Uskookohan sitä oikeasti kukaan?

Aivan sama, ei meitä ole palkattu ulkonäön vuoksi. Asiakkaat tarvitsevat tuloksia, ja siksi heillä on pikavalinnassaan ...

... ratkaisija.